

AKSUM

THYATEIRA

A Festschrift

For
Archbishop Methodios
of Thyateira and Great Britain

General Editor

DR. GEORGE DION. DRAGAS

1985
THYATEIRA HOUSE
London W. 2

A Festschrift

In Honour of Archbishop METHODIOS of Thyateira and Great Britain, (1985).

Patrons:

Archbishop Robert Rancie of Canterbury
Cardinal Basil Hume Archbishop of Westminster
Metropolitan Meletios of France

Editorial Committee:

Metropolitan Chrysostomos of Myra, Istanbul.
Archbishop Basil of Brussels
Sir Steven Runciman, Dumfriesshire, Scotland., F.B.A.
Metropolitan Antony of Surozh.
Metropolitan John of Helsinki.
Prof. Gordon Rupp, Cambridge, F.B.A., D.D.
Prof. F. F. Bruce, Manchester, F.B.A., D.D.
Prof. T. F. Torrance, Edinburgh, F.B.A., D.D.

General Editor:

Protopresbyter Dr. George Dragas, Durham, England.

Η ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ*

Υ π ο

Ἐπισκόπου Κυανέων Χρυσοστόμου

Με τὴν πώση τοῦ Βυζαντίου, ὁ Ἑλληνισμὸς ἄρχισε τὴν περίοδο τοῦ μαρασμοῦ του, ἀφοῦ στὶς χῶρες ποὺ ἄνθισε καὶ καρποφόρησε γιὰ χιλιάδες χρόνια στερήθηκε τὴν πολιτικὴ του ἐλευθερία. Συνάμα ὁμως ἓνα χαρμόσυνο μήνυμα ἄρχισε νὰ μεταφέρεται στὶς χῶρες τῆς Δύσεως. Ὁμαδικὰ οἱ πῖθ διαλεχτοὶ Ἑλληνες ξεκίνησαν γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ ἀργότερα γιὰ ἄλλες χῶρες τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, ὅπου ἔσπειραν τὸ σπόρο τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ συντέλεσαν στὸ πνευματικὸ ἀνθισμα, ποὺ εἶναι γνωστὸ στὴν ἱστορία ὡς Ἀναγέννηση.

Ἐδῶ θὰ ἤθελα νὰ δώσω μόνο μιὰ ἀδρῆ εἰκόνα τῆς θρησκευτικῆς κυρίως δράσεως τῶν ὁμογενῶν στὶς χῶρες ποὺ ἐγκαταστάθηκαν, ἀγάπησαν καὶ ἔδρασαν.

Καθὼς ὁ Ἑλληνισμὸς μὲ τὸ δαιμόνιο πνεῦμα του κατόρθωσε νὰ εὐημερήσει οἰκονομικά, δημιουργῆσε στὴ νέα του πατρίδα ἀνθοῦσες ἑλληνικὲς Παροικίες μὲ κέντρο τὶς ἑλληνικὲς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ποὺ παράλληλα πρὸς τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα θεράπευαν καὶ τὶς ἐκπαιδευτικὲς ἀνάγκες τῶν παροίκων.

Ἴσως νὰ ὑπάρχουν συμπολίτες μας ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ γράμματα καὶ ὁμως νὰ μὴ γνωρίζουν πὼς στὴν Οὐγγαρία, τὸν παλιὸ καιρὸ, ἰδρύθηκαν πάνω ἀπὸ δεκαπέντε ἑλληνορθόδοξες Ἐκκλησίες. Τοὺς πληροφορῶ λοιπὸν πὼς οἱ περιφημοὶ καὶ πλουσιότατοι αὐτοὶ Ναοὶ μας σώζονται ἀκόμη μέχρι σήμερα, καὶ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς τους ἔγραψαν ἱστορία κάλλους καὶ αἰσθητικῆς ὁμορφίᾳς γιὰ τὸν ἀπόδημο Ἑλληνισμό. Στὴν Ἰταλία δημιουργήθηκαν περιλάμπρες ἑλληνικὲς Ἐκκλησίες μὲ σπουδαιότερα κέντρα τῆ Βενετία καὶ τὴν Τεργέστη. Στὴ Βιέννη ἀργότερα οἱ Ἑλληνες χωρίσθηκαν σὲ δύο Κοινότητες, οἱ Ἐκκλησίες τῶν ὁποίων σώζονται μέχρι σήμερα σὲ ἀριστη κατάσταση. Στὴ Γαλλία ἐγ-

καταστάθηκαν ἀργότερα, μὲ κέντρο τὴ Μασσαλία Στὴν Ἀγγλία ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς ὀρθόδοξος Ναὸς ἰδρύθηκε τὸ 1677.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1577 ὡς τὸ ἔτος 1713 στὴ Βενετία εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ Μητροπολίτη Φιλαδελφείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Γιὰ τρεῖς αἰῶνες οἱ ναοὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ὑπῆρξαν κέντρα καλλιέργειας τῶν ἑλληνορθόδοξων καὶ ἑλληνοχριστιανικῶν παραδόσεων. Μόνον εἰδικοί μελετητὲς τῆς ἱστορίας τῶν ἑλληνικῶν τούτων Παροικιῶν γνωρίζουν τὴν προσφορά τους διαμέσου τῆς Ἐκκλησίας στὸ ἔθνος.

Ὡς τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ κάθε Ἐκκλησία μεριμνοῦσε μόνη της γιὰ τὴ διοίκησή της. Οἱ Ἑλληνες, μόνοι τους, οργανωμένοι ὑπὸ τὴν Ἐκκλησία, διοικοῦσαν καὶ συντηροῦσαν τὶς Ἐκκλησίες καὶ τὰ Σχολεῖα τους στὴ Δύση, καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργο τῆς εὐσέβειας καὶ εὐλάβειάς τους πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τῆς πολλῆς ἀγάπης τους πρὸς τὴν Πατρίδα. Τὸ φῶς τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μεταλαμπαδεύονταν ἀπὸ τὰ συντηρούμενα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἑλληνικὰ Σχολεῖα στοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς γονεῖς τους, καὶ αὐτὸ ἀποτελεσε τὴ βάση καὶ τὸ θεμέλιο τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴ Δύση, ὅπου ἀργότερα οἱ Παροικίες μας ριζωμένες σ' αὐτὰ τὰ δύο σκέλη ἐξελίχθηκαν σὲ ὑπολογίσιμους νομικοὺς οργανισμοὺς.

Δὲν εἶχε φαίνεται ὠριμάσει στὴ σκέψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἡ ἀποψη νὰ ὑπαγάγει ὅλες τὶς ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες ὑπὸ τὴν ἐνιαία διοίκηση ἑνὸς Μητροπολίτη. Αὐτὸ πραγματοποιήθηκε πολὺ ἀργότερα, μὲ τὴν ἀνοδο στὸν εὐκλεῖ Οἰκουμενικὸ Ἱερόν τοῦ μεγάλου δραματιστῆ καὶ διανοητικὰ ρωμαλοῦ τέκνου τῆς Κρήτης, τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη.

Προφανῶς ἡ ἀναπτυσσόμενη νοημοσύνη τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ ὀξυδέρκειά του εἰσέδυσαν καὶ διαπέρασαν στὴ μελλοντικὴ πορεία τοῦ χρόνου καὶ συνέλαβαν τὴν ἐξέλιξη τῶν σύγχρονων πολιτικῶν γεγονότων στὴν Εὐρώπη. Εὐλόγα, λοιπὸν, γιὰ τὴν προστασία τοῦ χειμαζόμενου Ἑλληνισμοῦ ἀποφάσισε τὸ μῆνα Ἀπρίλιο τοῦ κρισιμότατου γιὰ τὸν Ἑλληνισμό ἔτους

* Σὲ ἄλλες μελέτες τοῦ παρόντος *Festschrift* δίνονται ἀφειδῶς οἱ πηγὲς γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας. Ἡ σύντομη αὐτὴ εἰσαγωγή ἀποτελεῖ ἀπλὴ συμμετοχὴ στὴν ἐκδόση Τιμητικοῦ Τόμου γιὰ τὸ Ἱαβηλαῖο τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας κ. Μεθοδίου.

1922 τὴν ἔκδοση Συνοδικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Τόμου, οἱ πρόνοιες τοῦ ὁποῦ προέβλεπαν τὴν ἵδρυση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων, Ἐξαρχίας Δυτικῆς καὶ Κεντρῶς Εὐρώπης. Ἔδρα τῆς ὀρίσθηκε τὸ Λονδίνο, ἡ πρωτεύουσα τῆς εὐγενοῦς καὶ πάντοτε φιλόξενης χώρας τῆς Βρεταννίας, ποῦ ἦταν πάντοτε, ἀκόμη καὶ σήμερα εἶναι, τὸ προπύργιο τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ στὴν Εὐρώπη.

Μὲ τὸν παραπάνω λοιπὸν ἰδρυτικὸ Τόμο, τὸ σεπτὸ Κέντρο ἐπανεφερε πρῶτα στὴ διοίκηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὅλες τὶς Ἐκκλησίες καὶ τὶς ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες ποῦ βρίσκονταν ἔξω ἀπὸ τὰ διοικητικὰ ὄρια τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Τὴν 5ῃ Μαΐου τοῦ ἴδιου ἔτους ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέλεξε ὡς πρῶτο Μητροπολίτη Θυατείρων τὸν τότε σχολάρχῃ τῆς σεβάσμιαις Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης Γερμανὸ Στρηνόπουλο –παρεμπίπτοντως ἀναφέρω τὴν πληροφορία πῶς ἡ ὀνομασία τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς μας προήλθε ἀπὸ τὰ Θυάτεια, ποῦ ἦταν ἀκμάζουσα ἑλληνικὴ πόλη τῆς Μικρασίας καὶ μία ἀπὸ τὶς ἑπτὰ Ἐκκλησίες τῆς Ἀποκαλύψεως.

Τὸ 1924 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πῆρε τὴν ἀπόφαση τῆς ἀποσπάσεως τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Αὐστρίας ἀπὸ τὴ δικαιοδοσία τῆς Μητροπόλεως Θυατείρων καὶ ἵδρυσε αὐτοτελὴ Ἐξαρχία Κεντρῶς Εὐρώπης, μὲ Μητροπολίτη τὸ γνωστὸ ἔθνικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ ἀγωνιστὴ Γερμανὸ Καραβαγγέλη, ποῦ πέθανε τὸ 1936. Μὲ τὸ θάνατο τοῦ Μητροπολίτη αὐτοῦ οἱ δύο παραπάνω χώρες ἐνώθησαν καὶ πάλι διοικητικὰ, μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μὲ τὴ Μητρόπολη Θυατείρων.

Ἡ ἀχανὴς ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης βρῆκε στὸ πρόσωπο τοῦ Μητροπολίτη Γερμανοῦ Στρηνόπουλου τὸ μεγάλο πνευματικὸ καθοδηγητὴ τῆς, ὑπὸ τὴν ποδηγεσία καὶ ποιμαντορία τοῦ ὁποῦ ἰδρύθηκαν ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες σ' ὅλο τὸ ἄωρο τῆς. Δυστυχῶς ὅμως μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς ἀργότερα περιέπεσαν σὲ παρακμῇ. Γιὰ πῖδ ἄνετη διαποίμανση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως δέθηκε σ' αὐτὸν βοηθὸς ὁ Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Ἀθηναγόρας Καββάδας. Ἡ ἐμβαλωματικὴ αὐτὴ λύση κράτησε γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα, ὡς τὸ θάνατο τοῦ Μητροπολίτη Γερμανοῦ, ποῦ ἔλαβε χώρα τὸ 1951.

Στὸ θρόνο τοῦτο τῆς Μητροπόλεως Θυατείρων τὸν διαδέχθηκε, μετὰ ἀπὸ ἐκλογή, ὁ Φιλαδελφείας Ἀθηναγόρας Καββάδας, ποῦ γεννήθηκε στοὺς Ἀνεμόμυλους, ἓνα προάστιο τῆς Κέρκυρας, στὶς 16 Ἰανουαρίου 1884. Κατὰ τὴν ποιμαντορία του ἡ Μητρόπολη Θυατείρων ἐγίνε Ἀρχιεπισκοπῇ.

Ἡ ἀρχιερατεία τοῦ Ἀθηναγόρα Καββάδα συνέπεσε μὲ τὴ μεγάλη μετανάστευση Ἑλλήνων ἐργατῶν στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἀπότομο πολλαπλασιασμὸ τοῦ πληρώματος τῆς ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων. Αὐτὸς ἀρχισε τὸ ἔργο του μὲ νεανικὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ μεθοδικότητα γιὰ τὴν καλύτερη ὀργάνωση τῶν ὑπαρχουσῶν καὶ τὴν ἵδρυση νέων Ἐκκλησιῶν καὶ Κοινοτήτων. Ὡς δείγμα τοῦ εὐδόκιμου ἔργου τοῦ ἀναφέρω ὅτι

ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἐκκλησιῶν αὐξήθηκε ἀπὸ δεκαπέντε σὲ σαράντα κατὰ τὴν περίοδο τῆς ποιμαντορίας του. Γιὰ τὴ συντήρηση τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτῶν καὶ τὴν οικονομικὴ ἐνίσχυση τῶν ἀσθενέστερων Κοινοτήτων ἵδρυσε τὸ Trust τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Βαθμιαῖα οἱ διοικητικὲς ἀνάγκες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπαίτησαν τὴν παρουσία βοηθῶν Ἐπισκόπων. ποῦ μετὰ ἀπὸ εἰσηγήσῃ του ἐξέλεξε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἐκλέχτηκαν ὁ Ἐπίσκοπος Ρηγίου Μελέτιος γιὰ τὸ Παρίσι, ὁ Ἐπίσκοπος Θερμῶν Χρυσόστομος γιὰ τὴ Βιέννη καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας Ἰάκωβος γιὰ τὸ Λονδίνο.

Ὅσοι ἐργάσθηκαν ὑπὸ τὸ διακεκριμένο καὶ φιλόμουσο αὐτὸν Ἱεράρχῃ μαρτυροῦν γιὰ τὶς σπάνιες ἀρετὲς του. Μιλοῦν γιὰ αὐτὸν ὡς ἄνδρα δίκαιο καὶ ἐνάρετο, μὲ ἀκτινοβολοῦσα προσωπικότητα, τοῦ ὁποῦ οἱ ἐνέργειες ἦταν πάντα δίκαιες καὶ ἀντικειμενικὲς, ποῦ ποτὲ δὲν ὑποβίβασε τὴ στάθμῃ τῆς ἀξιοπρέπειάς του ἢ τῶν συνανθρώπων του. Αὐτὸς ὑπῆρξε ἐραστὴς τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀλήθειας, ἐφαρμόζοντας ἐτσι ἐμπρακτὰ τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Ἀθηναγόρας Καββάδας ἀπέθανε σὲ νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου τὸ 1963.

Ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό του ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μὲ ἐμπεριστατωμένη ἀπόφασή τῆς, διαίρεσε τὴν ἀχανὴ Ἀρχιεπισκοπῇ σὲ τέσσερις αὐτοτελεῖς Μητροπολεις, δηλαδή: Θυατείρων, Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Αὐστρίας. Ἀκόμη γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ στάθμῃ τῶν Θυατείρων ὑποβιβάσθηκε στὸ ἐπίπεδο τῆς Μητροπόλεως.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση κλήθηκε καὶ ἀνέλαβε τὴ διαποίμανση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων, στὶς 10 Δεκεμβρίου 1963, ὁ Μητροπολίτης Ἑλαίας Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης, ποῦ γιὰ πολλὰ χρόνια ὑπρέτησε εὐδόκιμα τὸν Ἑλληνισμό τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Καναδά. Αὐτὸς γεννήθηκε στὸ ἱερὸ νησί τῆς Ἀποκαλύψεως, τὴν Πάτμο.

Πρόωρος εἶναι ἀκόμη ὁ θάνατος τοῦ ἱεράρχῃ του, γιὰ νὰ ἐπιτραπεῖ ἀντικειμενικὴ ἀξιολόγησή του. Κανεὶς ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλει ὅτι πρόκειται γιὰ ἄνδρα μὲ ἐξαιρετικὲς διοργανωτικὲς ἰκανότητες καὶ διοικητικὴ ἐπάρκεια. Ἡ δρᾶση του ὑπῆρξε πραγματικὴ καταπληκτικὴ καὶ κεραυνοβόλα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του κινήθηκε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν εὐνόησε βέβαια καὶ ἡ οικονομικὴ εὐρωστία τῶν ὁμογενῶν ἀδελφῶν μας ἢ ἀκόμη καὶ ἡ τάση τους νὰ προβληθοῦν κοινωνικῶς διαμέσου τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἡ φτώχεια τοῦ πλούσιου εἶναι τὰ πολλὰ ποῦ κατέχει καὶ τὰ περισσότερα ποῦ διαρκῶς ζητάει. Αὐτὸς περισυνέλεξε σημαντικὸς πόρους, τοὺς ὁποῖους χρησιμοποίησε γιὰ τὴν ἀγορὰ νέων Ἐκκλησιῶν, τὶς ὁποῖες μετέτρεψε σὲ ἑλληνορθόδοξα φυτῶρια, ποῦ ἀποτελοῦν πνευματικὴ στέγη τῶν ἑλληνορθόδοξων χριστιανῶν ἀδελφῶν μας σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς φιλόξενης αὐτῆς χώρας. Στὴν πραγμάτωση τῶν ὀραματισμῶν τοῦ ἱεράρχῃ αὐτοῦ πολὺ συνέβαλε ἡ μεγαλοψυχία καὶ γενναιοδωρία τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν καὶ ἡ πνευματικὴ ὀρι-

μότητα τοῦ πληρώματος. Πολυσχιδῆς ὑπῆρξε τὸ ἔργο του.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης ἐπιῆξε θυσιαστήρια Ἐκκλησιῶν, ὀργάνωσε Κοινότητες, ἴδρυσε καὶ ποδηγέτησε ἑλληνικὰ Σχολεῖα, δημιούργησε Βοηθητικὰς Ἀδελφότητες σὲ κάθε Κοινότητα γιὰ τὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας καὶ συνέβαλε στὴν ὀργάνωση τῶν νέων μέσα στὶς ἐκκλησιαστικὰς Κοινότητες. Παράλληλα μὲ τὰ διοικητικὰ του καθήκοντα θεράπευε τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ θεολογικὰ γράμματα. Ἦταν ἐργατικώτατος. Ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ἀμερικῆς ποὺ εἶχε συντάξει καταστατικὰ γιὰ τὴν ὁμαλὴ καὶ δημοκρατικὴ διοίκηση τῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν Σχολείων, τῶν Βοηθητικῶν Ἀδελφοτήτων καὶ τῶν Συλλόγων τῶν νέων. Ὀργάνωσε Κληρικολαϊκὰ Συνέδρια μέσα στὸ Λονδίνο καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Βρεταννίας καὶ ἐξαπέλυσε μεγάλο ἀριθμὸ ἐγκυκλίων κηρυγμάτων πρὸς τὸν κλῆρο καὶ τὸ λαό. Ὅλα αὐτὰ συνέβαλαν στὸ νὰ δημιουργηθοῦν βάσεις γερῆς, γιὰτὶ μπῆκαν βαθιῆς ρίζης στὴ γῆ τούτῃ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, γιὰ τὴν παραπέρα σωστὴ ἀνάπτυξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινοτικῆς περιφέρειας. Ὅλα αὐτὰ στηρίχθηκαν στὸ κρηπίδωμα τῆς δημοκρατικῆς διαδικασίας ποὺ ἐπικρατοῦσε. Τιμητικὰ γι' αὐτὸν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὸ ἔτος 1968 ἀνύψωσε καὶ πάλι τὴ Μητρόπολη Θυατείρων σὲ Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ τὴ μετονόμασε μάλιστα σὲ «Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας».

Τὸ 1970 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης εἰσηγήθηκε στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τὴν ἐκλογή βοηθῶν Ἐπισκόπων γιὰ τὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ. Τὸ σεπτὸ Κέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξέλεξε δύο Ἐπισκόπους τὸ μῆνα Νοέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους: τὸν Ἐπίσκοπο Τροπαίου Γρηγόριο, μὲ κέντρο τὴν Κοινότητα τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα τοῦ Βόρειου Λονδίνου, καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Κυανέων Χρυσόστομο, μὲ κέντρο τὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, στὸ Kentish Town τοῦ Βορειοδυτικοῦ Λονδίνου. Ἀργότερα, τὸ 1978, μὲ νέα αἴτησή του ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέλεξε ἄλλους δύο, τὸν Ἐπίσκοπο Τελμησσοῦ Χριστοφόρο γιὰ τὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου τοῦ Νότιου Λονδίνου καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Μιλητουπόλεως Τιμόθεο γιὰ τὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας (Moscow Road) Λονδίνου.

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1979 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηναγόρας Κοκκινάκης ἀπέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Ἡ ψυχὴ του ἀνέδραμε στοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀναμένει «τὴν ἡμέραν Κυρίου».

Τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηναγόρα Κοκκινάκη διαδέχθηκε στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ Θρόνο ὁ ἀπὸ τὸ 1968 Μητροπολίτης Ἀζώμης (Αἰθιοπίας) Μεθόδιος Φούγιας, ἀπὸ τὸ Φενεὸ Κορινθίας. Ἡ ἐκλογή του ἔλαβε χώρα στὶς 9 Ὀκτωβρίου 1979 καὶ ἡ ἐνθρόνισή του στὶς 4 Νοεμβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους.

Τὸ ἔργο τοῦ ἀείμνηστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναγόρα Κοκκινάκη συνεχίζει ἀντάξια σήμερα ὁ Ἀρ-

χιεπίσκοπος Θυατείρων Μεθόδιος, ποὺ μὲ τὴν ἀκτινοβολία καὶ τὴν ἐμβριθία τῆς προσωπικότητάς του ἐμπλουτίζει τὸ θρησκευτικὸ, ἔθνικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, προσθέτοντας τὰ δικά του ἔργα στὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐτσι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολείων αὐξήθηκε σημαντικά. Ἐξέδωσε περιοδικὰ καὶ ἴδρυσε σωματεῖα, ποὺ ἔχουν καταχωρισθεῖ ὅλα μαζί στὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Στὸ διάστημα τῶν πέντε ἐτῶν τῆς διακονίας τοῦ διέθεσε μόνο γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Σχολείων περισσότερες ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λίρες.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μεθόδιος Φούγιας ζεῖ καλὰ τὴν ψυχολογία τοῦ ποιμνίου του καὶ κατέχει τὴν τέχνη προσεγγίσεώς του. Εἶναι ταπεινὸς καὶ προσιτὸς σ' ὅλους. Ἡ πείρα του στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἔχει ἀλάθευτα διδάξει πὼς ἡ ἐξυπηρέτηση τοῦ λογικοῦ ποιμνίου ἐπιτυγχάνεται μόνο στὴν ἥρωικὴ πράξη τῆς χριστιανικῆς ταπεινώσεως, ποὺ αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῶν μεγάλων ἀνθρώπων καὶ αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ εἶναι πνευματικοὶ ἡγέτες τοῦ λαοῦ. Μεγάλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σὰν τὸν ἀετὸ συστέλλει τὰ φτερά του καὶ καταβαίνει χαμηλά, γιὰ νὰ ὑψώσει ὑστερα στὶς φτερούγες του τοὺς ἀετιδεῖς του: τοὺς ἄσημους καὶ εὐτελεῖς τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Αὐτὸς ἐφαρμόζει τὸ δίδαγμα τοῦ Κυρίου «ὅς ἐάν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος». Γιὰ τὸ σημερινὸ Ἀρχιεπίσκοπο γίνεται ἐκτενέστερα λόγος σὲ ἄλλες σελίδες τοῦ Τόμου αὐτοῦ.

Σήμερα ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας διοικεῖται ἀπὸ τὸ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο, ποὺ βοηθεῖται ἀπὸ ὀκτῶ βοηθοὺς Ἐπισκόπους. Ἐχει 75 Ναοὺς, Μονῆς καὶ Παρεκκλήσια καὶ εἶναι ὀργανωμένη σὲ 60 περίπου Κοινότητες, ποὺ ἀποτελοῦν συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως τοῦ Ναοῦ, τοῦ Σχολείου καὶ τῶν λοιπῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Δηλαδή σὲ κάθε Κοινότητα ὑπάρχει τὸ Κοινοτικὸ Συμβούλιο, ἡ Σχολικὴ Ἐφορεία, ὁ Σύλλογος Γονέων, ἡ Φιλόπρωχος Ἀδελφότης καὶ ὁ Σύλλογος τῶν Νέων.

Γιὰ τὰ οικονομικὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπάρχει νόμιμο, ἀπὸ τὸ κράτος ἀναγνωρισμένο, Συμβούλιο (Trust), γιὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα ὑπάρχει τὸ Κεντρικὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συμβούλιο καὶ γιὰ τὴ φιλανθρωπία ὑπάρχει τὸ Greek Orthodox Charity Organisation.

Ὁ Καθεδρικὸς Ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας συντηρεῖ τὸν ξενάνα τῆς Ἁγίας Φιλοθέης, ὅπου φιλοξενοῦνται ἄποροι ἀσθενεῖς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ ὁ Καθεδρικὸς Ναὸς τοῦ Βόρειου Λονδίνου συντηρεῖ Γηροκομεῖο καὶ ὁ Ναὸς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα Παιδικὸ Σταθμὸ.

Τὰ Σωματεῖα τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων ὑπερβαίνουν τὰ 300. Ὅλα αὐτὰ εὐρίσκονται σὲ συνεχῆ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἴδιο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, ποὺ δίνει τὶς κατάλληλες ὁδηγίες καὶ συμβουλές γιὰ ὅλα τὰ ζητήματά τους.

Στὸ ζήτημα τῆς Παιδείας τὸ Κεντρικὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συμβούλιο συνεργάζεται μὲ τὰ Ὑπουργεῖα Παιδείας τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Κύπρου.

Σήμερα ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων, μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μεθοδίου, ἐκδίδει τὶς Ἑπετηρίδες «Ἐκκλησία καὶ Θεολογία» καὶ «Texts and Studies», τὴν ἑφημερίδα «Ὁρθόδοξος Κήρυξ» καὶ τὸ ἡμερολόγιο.

Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας, πρώτη Ἐπαρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου στὴ Δυτικὴ Εὐρώπη, γράφοντας τὴν ἱστορία της μέσα στὴν πορεία τῆς ζωῆς τοῦ ποιμνίου της, μπορεῖ νὰ καυχίεται, γιὰ τὸ ἔργο ποὺ ἐπιτελέσθηκε σὲ μικρὸ σχετικὰ χρονικὸ διάστημα. Πρέπει αὐτὴ νὰ σεμνύνεται καὶ γιὰ τοὺς συνεργάτες κληρικούς της, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ βαθμὸ τους, καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα νὰ ὑπερηφανεύεται, ἐν Κυρίῳ, γιατί ἔχει τὸ προνόμιο καὶ τὴν τιμὴ νὰ ποιμαίνει ἓνα φιλοπρόοδο καὶ εὐγενικὸ πλήρωμα, ποὺ ἐργαζόμε-

νο διαρκῶς προοδεύει οἰκονομικὰ καὶ πνευματικὰ.

Τὸ πνευματικὸ ὑπόβαθρο τῆς Ἱεράς αὐτῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐξελίχθηκε σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα καὶ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ τῆς προόδου της ἀνήκει στὸ ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ χωρὶς φειδῶ εὐλογεῖ τὸ «γεώργιον» τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κάποτε ὁ Θεὸς μέσα στὴ φιλανθρωπία Του, ἐνῶ Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε ὅλα ὅσα πετύχαμε, καὶ τὶς προϋποθέσεις καὶ τ' ἀποτελέσματα, ἀπὸ ἀπόλυτη συγκατάβαση καὶ ἀγάπη πρὸς ἡμᾶς, τὰ καταχωρίζει ὅλα σὲ πίστωσή μας. Ἄς ἔχει δόξα τὸ ἅγιο ὄνομά Του καὶ οἱ ἀνεξιχνίαστες βουλές Του.

Ἄς προσευχόμαστε τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ὁ Θεὸς, διαμέσου τῆς Ἀγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, νὰ ἐκλέγει πάντα τοὺς χαρισματοῦχους κληρικούς, γιὰ νὰ συνεχισθεῖ ὁ θρησκευτικὸς καὶ ἔθνικὸς προορισμὸς τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας ὡς τὴ συντέλεια τοῦ αἵωνα.